

N:o 49.

Af Herr **Jan Magnusson:** *Om införande i gällande bevillningsstadga af föreskrift för brandförsäkringsinrättningar eller deras agenter eller vederbörande brandstodskomitéeer att till taxeringsförrättningarne aflemna vissa uppgifter.*

I bevillningsstadgans instruktion för taxeringsförrättningarne förekommer följande stadgande i § 4.

»Värdet af fast egendom föreslås och bestämmes med ledning af:

4:o brandförsäkringsvärdet å de i stad och på dess områden eller i köping befintliga egendomars åbyggnad samt å bruks-, qvarn- och fabriksbyggnader på landet äfvensom å andra der uppförda hus och byggnader, hvilka icke begagnas för jordbruket och dess binäringar tillhörande rörelse, samt å sådan byggnad på särskilda lustställen och dermed jemförliga mindre lägenheter, som utgör dessas egentliga värde; dock bör, derest brandförsäkringsbeloppet skulle betydligt understiga de brandförsäkrade husens och byggnadernas verkliga värde, det senare, men icke det förre, antagas såsom grund för bevillningstaxeringen.»

Häraf framgår att vid åsättande af bevillningstaxeringsvärde på i denna punkt omnämnda hus och byggnader, såväl i städer och köpingar som på landet, brandförsäkringsvärdet skall läggas till grund därför, såvida detta ej understiger det verkliga värdet. Men för att taxeringsförrättningarne skola kunna lägga brandförsäkringsvärdet till grund eller deraf hemta någon ledning vid taxeringen, måste de nödvändigt känna till beloppet af detta värde. Återstår då att se, huruvida de kunna för-

skaffa sig kännedom derom. Bevillningsstadgans 24 § innehåller derom följande bestämmelse:

»Till upplysning och ledning vid bestämmande af de bevillningsafgifters belopp som skola utgöras, böra före den 15 Mars nedannämnda år följande officiella uppgifter meddelas, nemligen:

b) för hvarje år:

1:o, af styrelserna öfver brandförsäkringsinrättningarna eller deras agenter eller vederbörande brandstodskomitéeer: uppgift rörande försäkringsvärdet å de byggnader, som i stad, på dess område eller i köping blifvit mot brandskada försäkrade, sedan enahanda uppgift af samma styrelse eller komité nästföregående året meddelades.»

Genom detta stadgande äro brandförsäkringsinrättningarna ålagda att afgifva ifrågavarande uppgifter för städer och köpingar, men icke för landet. Jag kan icke finna något giltigt skäl till denna olika föreskrift för stad och land. Visserligen äro de byggnader å landet, som skola särskildt taxeras, jämförelsevis få, och för en del af dem medför det inga synnerliga svårigheter att finna det ungefärliga värdet, men för andra deremot, såsom större bruks- och fabriksinrättningar, har detta sig icke så lätt, helst bevillningsberedningarna i allmänhet ej kunna förfoga öfver den fackkunskap som dertill vore behöflig. Under sådana förhållanden är det af stor vikt, om beskattningen skall blifva jemn och rättvis, att brandförsäkringsvärdet kan tagas till ledning, helst detta i allmänhet i det närmaste sammanfaller med det verkliga värdet.

Det är möjligt att i några beredningsdistrikt på landet ifrågavarande uppgifter kunna erhållas, ehuru, enligt mitt förmenande, vederbörande icke äro skyldiga att aflemna dem, men otvifvelaktigt är att i de flesta af berörda distrikt sådana uppgifter icke kunnat erhållas, och hvarpå exempel icke saknas. I sistnämnde fall står ju instruktionens föreskrift derom, att brandförsäkringsvärdet skall läggas till grund för taxeringsvärdet, som en död bokstaf och kan icke vinna tillämpning.

Jag anhåller derföre få föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta och på lämpligt ställe i bevillningsstadgan införa stadgande derom, att brandförsäkringsinrättningar eller deras agenter eller vederbörande brandstodskomitéeer böra lemna enahanda uppgifter, rörande brandförsäkringsvärdet å

såg-, qvarn-, bruks- och fabriksbyggnader på landet, som de enligt 24 § i bevillningsstadgan aro skyldige att meddela rörande hus och byggnader i stad och köping.

Stockholm den 26 Januari 1880.

Jan Magnusson.

i Granbäckstorp.

N:o 50.

Af Herr **Olof Larsson:** *Med förslag till förändrad lydelse af 24 § i Kongl. förordningen om Landsting den 21 Mars 1862.*

Uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning om Landsting af den 21 Mars 1862, § 24, med deruti enligt Kongl. kungörelsen den 14 Maj 1869 beslutade förändring, stadgas: »Landstingsman eller suppleant eger icke tillgodonjuta annan godtgörelse för inställelse vid landstingets möte, än ersättning för resekostnaden fram och åter, beräknad efter skjutslega för två hästar, der icke jernväg är att tillgå, eller ångbåtslägenhet begagnas, men efter afgiften i första klassens vagn på jernväg, der sådan finnes, och för en hyttplats eller, när hyttplats ej förekommer, en salongsplats på ångfartyg, der resan såmedelst sker.»

Till följd häraf kommer inom vissa och måhända äfven inom de flesta landstingsområden en del landstingsmän, med hemvist aflägsse beläget från mötesplatsen, genom skjutsersättningen, utgående för två hästar, att i det